

A háború nem játék. Csak a legszívósabbak élhetik túl. Különösen, ha még gyerekek. Olyanok, mint Agota Kristof: A nagy füzet című regényének főszereplői. Egy tizenéves ikerpár, akik sosem látott nagymamájuk tanyasi házánál edződnek az életre, a megmaradásra. A kegyetlen világ kegyetlen eszközeivel. Konokul, összeszorított foggal, kitaratóan. Szász János rendező, amikor elképzelte magában a két fiút, talán a gyermek József Attila dacosságával és Soós Imre östehetségével ruházta fel őket. Aztán

Gyémántokra lelt, minden értelemben. Igaz, ehhez Tolna megye kicsiny falujának szerény szegletéig kellett mennie. Kocsolára, ahol a Gyémánt ikrek élnek. Ám bennük megtalálta, amit keresett. László és András valódi ékköve lett a filmnek. Az ő alakításuk értéke is ott csillog a 48. Karlovy Vary-i Nemzetközi Filmfesztivál fődíjaként elnyert Kristály Glóbuszban, s benne ragyoghat akár a jövő évi Oscar-gála egyik szobrocskájában is.

„Azt a sírást magamtól csináltam”

Noha mindkét fiút vártam a találkára, András képviselte a bátyját is. „*Lacika ugyanazt mondaná, mint én, meg egyformák is vagyunk. Így legalább nem téveszt össze minket*” – vágja ki magát a talpraesett legény. 1999. január 13-án születtek, kétpernyi különbséggel. Kocsola, Dalmand és Dombóvár volt életük első hét esztendejének fő helyszíne. „*Sok emlék előjön, amikor a gyerekkorunkra gondolok. Jó is, rossz is. De több a jó*” – summázza Andris, aki néhány tévéinterjú révén szerezhett némi gyakorlatot az efféle beszélgetésekben.

– Egy kicsit híresek vagyunk már – meséli. – A múltkor telefonon keresett minket egy néni Németországból. Mivel ismeretlen számot nem szoktam fölvenni, Lacikát is hívta, és mondta, gratulál nekünk, reméli, hogy a film berlini bemutatóján találkozunk.

– *S a falubeliek?*

– Mindig autogramot kérnek, de nem szoktam adni. Azt mondom, majd legközelebb, mert épp elfogyott. Pedig csak lusta vagyok leírni a nevem. A kezdőbetűit is. Hiába gyakoroltam, nem megy olyan szépen.

– *Most kezdték a nyolcadik osztályt. Utána merre tovább?*

– Lacika nem tudom, mit akar. Az ő esze, ő tudja, mit csinál. Hazajövünk, az biztos. Én lehet, hogy kitanulom a színészmesterséget.

– *Ahhoz előbb diploma kell ám!*

– Akkor ez felejtős.

– *Ilyen könnyen föladod?*

– Még gondolkodom rajta. Lehet,

hogy kőműves leszek vagy hegesztő, pincér vagy szakács, de a mezőgazdaság is érdekel. A filmforgatás után megkérdezték tőlünk, nem akarunk-e Budapesten tanulni. Mi azt mondtuk: dehogynem! Így kerültünk tavaly a Törökvész Úti Általános Iskolába, ahol van háztartásvezetési óránk, bevásárolunk, főzünk, és én ezt nagyon szeretem. Megcsinálom például a rántott húst, de a palacsintát is, meg a rizses húst, bármit. Csak legyen előttem a recept, abból már össze tudom rakni.

– *A filmeket szereted?*

– Persze! A haverjaimmal szoktunk moziba menni.

– *Mesélj kicsit a forgatásról: miután kiválasztottak benneteket, hogyan készültetek a szerepre?*

– Tavaly januárban volt a válogatás, februárban jöttek értünk, és vittek minket Budapestre. A rendező úr sokat mesélt nekünk. Azt mondta, ezek a fiúk nagyon kemények, és az öreganyjuk se fogja sajnálni őket a munkában. Pedig eleinte jól nevelt

2 úszó-, 1 tan-, 3 élmény-, és 4 gyógymedence, kiúszó folyosó, gőzkabin, 2 finnszauna, 2 infra szauna, merülő medence, hidegkamra, Kneipp taposó, jakuzzi, élményelemek, megújult gyógyászati részleg, reumatológiai szakrendelés, hidro- és elektroterápiás kezelések...

Nyitva tartás: hétköznap 9:30 - 20:00-ig, hétvégén 8:00 - 20:00-ig

Családbarát fürdő, családbarát kedvezményekkel!

7570 Barcs, Május 1. u. 2., Tel.: +36 82 565-500

Barcsi Turisztikai Infopont
www.turizmusbarcs.hu
7570 Barcs, Kőztársaság u. 1.
Tel.: +36 82 565 000

gyerekek voltak, jó módban éltek, tiszták is voltak. Aztán amikor elkezdődött a háború, az édesanyjuk levitte őket egy tanyára, a nagymamájukhoz, akit korábban nem is láttak. Nála tanulják meg, mi a munka és milyen a háború. Addig nem kapnak ételt, amíg nem adtak enni a disznóknak, nem vágtak tűzifát, nem vittek be vizet, nem mentek el a piacra, hogy eladjanak valamit. De kemény fiúkká válnak. Még azt is elhatározzák, hogy egy hétig nem esznek semmit. Így is edzik magukat, hogy túl tudják élni a háborút.

– Melyik volt a legnehezebb jelenet?

– A börtönös, amit Németországban forgattunk, mert abban el kellett játszanom a síró gyereket. Két óra hosszat kellett sírnom. Ez fárasztó volt, pedig megvolt rá az okom: abban a jelenetben a rendőr (Kovács Lajos) megveri minket, szíjjal. Azt a sírást én saját magamtól csináltam. Nem kértem mentolt a szemembe.

– Szóval, megismerted a kulisszatitkokat is.

– Meg hát! De ezt hagyjuk.

– Rendben.

– Az se volt könnyű, amikor a földből kihúzott karalábéba bele kellett harapnunk és le is kellett nyelnünk. Igazából. Mert akkor ezek a fiúk már nagyon éhesek.

– Híres külföldi színészek is játszanak a filmben. Édesapátokat például a német Ulrich Matthes alakítja. Hogyan értettetek szót?

– Az egyik rendezőasszisztens fordított, de amikor nem volt ott, én is tudtam vele németül beszélgetni. Még itt Kocsolán tanultam három vagy négy évig.

– Molnár Piroska a filmbéli nagymamátok. Vele milyen volt együtt dolgozni?

– Az micsoda öröm volt! Pedig eleinte nem úgy viselkedett, mint egy rendes öregasszony, aki kedveskedik a gyerekekkel, hanem mérgesen szólt hozzánk. Én már annyira féltém tőle, hogy azt gondoltam, elfutok, nehogy megüssön. De nem ütött meg. Csak a forgatás végén árulta el: azért volt velünk ilyen kemény, hogy amikor kell, a jelenetben is féljünk tőle. Így akart segíteni, hogy jobbak legyünk a szerepben. Aztán össze is barátkoztunk, néha vett nekünk ebédet meg fagyit, akkor is, amikor volt nálunk pénz. A búcsúbulin kaptunk tőle egy mp4-et meg egy szájharmonikát.

– Mit jelentett számotokra a filmforgatás: kalandot, munkát, játékot?

– Mindegyiket. Nehéz volt, de bejöttünk. A végén már nem is kellett megismételni a jelenetet, mert egyből sikerült. Ahogy befejeződött a forgatás, nekem már másnap hiányzott. Fölkeltem, és sajnáltam, hogy nincs smink, se fodrász, se jelmezpróba, se kamera.

– Szász János, a rendező, milyen ember?

– Jó. Nem lehet rosszat mondani róla. Mindenkinek segített. A tanyán is, Cegléd mellett, ahol forgattunk, a gazdának pénzt adott, hogy megcsináltathassa a szemmütétjét.

– Miként ajánlanád a nézőknek A nagy füzetet?

– Attól függ, fiúknak vagy lányoknak?

– Fiúknak.

– Lesz benne élvezet. Meztelen nő. A cseléd lány (Kiss Dia) teljesen levetkőzik, belemegy a dézsába, és behúzza minket maga mellé, hogy fürdjünk vele.

– És a lányoknak?

– Nem tudom. Lányokkal még nem szoktam moziba menni.

– Itthon szeptember 19-től vetítik a filmet. Külföldön már komoly díjakat nyert, amire büszkéek lehettek, hisz a siker rajtatok is múlt.

– Mondják is sokan, hogy mázlisták vagyunk, amiért megkaptuk ezt a szerepet. Nem mindennap történik ilyesmi egy gyerekkel. A gázsiból vettünk egy házat Kocsolán, amiben külön szobánk lesz, és fürdőszoba is van benne, nem kell az utcára menni a vízért. Szóval, helyrejött a pénzügy, a nevelőapukánk is jár rendszeresen dolgozni, és anyánk is betartotta az ígéretét: vett nekünk egy motort. A stábtól kaptunk számítógépet, laptopot, fényképezőgépet és két biciklit.

– Milyen a Kristály Glóbusz-díj? Láttátok?

– Nem. De azt tudom, milyen lesz az Oscar. Azt hazahoznám..., vagy inkább odaadnám a rendező úrnak, mert itt hon összetörne. A húgom, Amanda még játékbabának nézné.

– Vállalnátok a folytatást?

– Persze! Mondtam a rendező úrnak, hogy ha leforgatja a következő részt, jövünk, de csak akkor, ha ugyanezekkel az emberekkel csinálja! Mert őket nagyon megszerettük. És a film is csúcshelyre lett.

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA

COPYRIGHT HUNNIA FILMSTÚDIÓ KFT.

FOTÓS: DOBOS TAMÁS